

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. V.**, nar. dne X
st. přísl. Ruská federace
bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. OAM-818/ZA-ZA11-P15-R2-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. OAM-818/ZA-ZA11-P15-R2-2022, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 270 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože se neadekvátně vypořádává s uplatněnou argumentací. Poznamenává, že není pravdou, že by nevykazoval protirežimní činnost, pro kterou by mohl být v domovském státě potrestán, jelikož se v minulosti účastnil protirežimních demonstrací a meetingu s opozičním představitelem Navalným.
3. Žalobce shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce má za to, že pro své postoj může být v Ruské federaci (dále jen „Rusko“) postižen, neboť znevažovat pozici armády či invazi na Ukrajinu je trestné. Pro svůj dlouhodobý pobyt žalobce přejal český hodnotový systém, který je v rozporu s politikou uplatňovanou Ruskem. Žalobce se obává, že by jako branec byl vyslán do války a musel by bojovat za hodnoty, které se mu přičí, a riskovat svůj život. Odmítnutí vojenské služby by bylo v Rusku vnímáno jako protiprávní jednání. Česká republika (dále jen „ČR“) označuje postup Ruska jako teroristický a neměla by nepřímou podporovat návrat osob, na které dopadá branná povinnost. Podle názoru žalobce je nepochybné, že mu hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.
4. Dle žalobce se podklady rozhodnutí nijak nevěnují právní úpravě postihu za protiválečnou činnost ani smýšlení v domovském státě žalobce. Není tedy jasné, jakými tresty je žalobce za své jednání ohrožen. V dané souvislosti odkazuje žalobce na předchozí rozsudek v této věci, č. j. 19 Az 16/2023-21.
5. Závěrem žalobce navrhuje soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby. Připomněl, že jeho rozhodnutí bylo již dříve zrušeno rozsudkem zdejšího soudu, vedeném pod č. j. 19 Az 16/2023-21. Poznamenal, že žalobce opakuje své žalobní námitky z předchozí žaloby, ke kterým se Městský soud v Praze již vyjádřil. Zejména námitky směřující k protirežimní činnosti žalobce považuje žalovaný za již vypořádané a podotýká, že se v této věci nijak nezměnil skutkový stav.
7. Dále žalovaný uvádí, že dostal závaznému právnímu názoru soudu a obstaral si dostatečné množství podkladů. Žalovaný na základě aktuálních informací uvedených na stranách 7–11 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nehrozí účast ve válce na Ukrajině. Pokud nebude chtít bojovat, stačí, aby nepodepsal smlouvu s armádou. I když může čelit psychologickému nátlaku, nejde podle žalovaného o důvod k udělení mezinárodní ochrany. Navíc žalobce dosud nepodstoupil povinnou vojenskou službu, které se může legálně vyhnout.
8. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé:
9. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 6. 9. 2022. V poskytnutí údajů k žádosti dne 8. 9. 2022 sdělil, že je národnosti ruské a že se dorozumí česky, rusky a anglicky. Narodil se v Rusku v X. Není členem politické organizace, ale v minulosti chodil na demonstrace a na mítinky. Příkladem zmínil setkání s Navalným v X. Rusko opustil již v roce X. O

mezinárodní ochranu žádá, protože je Rusko ve válce, a on je ve věku, kdy se na něj vztahuje povinnost nástupu na vojenskou službu, a současně se nechce účastnit žádné války, a nesouhlasí s ruskou politikou. V případě návratu se cítí ohrožen, politika a život v Rusku se stále zhoršuje, a zároveň ze současné situace cítí úzkost a nespokojenost.

10. Při pohovoru konaném dne 8. 9. 2022 uvedl, že Rusko opustil z důvodu studií v ČR, přičemž měl studijní vízum až do roku X, které se mu nepodařilo prodloužit ani přes soudní spor. Soud skončil v létě roku X. Od té doby pobýval v ČR bez oprávnění. Do začátku války neměl validní důvody žádat o mezinárodní ochranu a po jejím zahájení se nepovažoval za osobu, která by měla žádat přednostně. Poté, co bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění se rozhodl žádost podat, jelikož v případě návratu se na něj vztahuje povinnost nahlásit se na vojenskou správu. V roce X byl poptáván vojenskou správou u X, zřejmě z důvodu, že vypršel čtyřletý odklad, který mu byl přiznán z důvodu studií v zahraničí. Další odklad je však dle ruského práva nepřipustný. Žalobce zopakoval, že se nechce účastnit války, že je mu známo, že do války poslali nové brance z X, pročť nevidí důvod, aby nebyl vyslán právě on. Na dotaz žalovaného upřesnil, že v ČR na demonstrace příliš nechodil, jelikož se věnoval studiím. Při začátku války byl na demonstraci X a poslal na Ukrajinu pomoc ve formě jídla a léků.
11. Dne 30. 5. 2023 bylo vydáno první rozhodnutí, ve kterém žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Rozsudkem ze dne 5. 12. 2023, č. j. 19 Az 16/2023-21 bylo první rozhodnutí žalovaného zrušeno z důvodu, že skutková zjištění neměla oporu ve spise a vyžadovala zásadní doplnění. Žalovaný byl soudním rozhodnutím zavázán obstarat si aktuální informace o zemi původu, tak aby bylo na základě nich možné posoudit, nakolik hrozí, že by žalobce mohl být nucen k účasti ve válce na Ukrajině. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že riziko hrozí, měl se zabývat posouzením, zda žalobce může být vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo vážné újmy.
12. Žalovaný shromáždil podklady v podobě zpráv o zemi původu, konkrétně Informaci MZV ČR – Ruská federace – Návraty občanů Ruské federace do vlasti ze dne 24. ledna 2023 (dále jen „informace ze dne 24. 1. 2023“); Informaci OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 8. července 2024 (dále jen „informace ze dne 8. 7. 2024“); Informace OAMP – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Kontrola sociálních sítí, prověrky na hranicích, situace mobilizovaných ze dne 25. února 2025 (dále jen „informace ze dne 25. 2. 2025“); Informace OAMP Základní vojenská služba, Náhradní civilní služba ze dne 28. ledna 2025 (dále jen „informace ze dne 28. 1. 2025“).
13. Dne 22. 4. 2025 bylo vydáno napadené rozhodnutí, z něž vyplývá, že žalovaný za důvod žádosti považoval snahu žalobce o legalizaci pobytu na území ČR a vyhnutí se tak návratu do Ruska, kde se obává povolání k výkonu vojenské služby a účasti ve válce na Ukrajině. Žalovaný nepovažoval žalobcovu protirežimní aktivitu za prokazatelnou a významnou z hlediska intenzity, pro kterou by mělo Rusko projevovat zvláštní zájem o jeho osobu. Hrozící nebezpečí ve formě vyslání do bojů na Ukrajině považoval za reálné pouze v případě podpisu profesionální smlouvy z vůle žalobce a poukazoval na informace uvedené v podkladech, dle kterých je možné být vyzván k podpisu profesionální smlouvy s ruskou armádou, což je dobrovolné, přičemž existují mechanismy obrany s omezeným vlivem nápravy. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí podotkl, že do války na Ukrajině jsou dle jeho zjištění převážně verbováni zahraniční vojáci např. z Koreji, Číny nebo Nepálu, kteří jsou lákáni do země pod příslibem finančního zisku. Dle zdrojů tak bylo žalovanému zřejmé,

že v současné chvíli není na konkrétní osoby vyvíjen jakýkoliv nepřiměřený nátlak nebo jiné podobné taktiky za účelem podpisu kontraktů, jelikož vojenské orgány mají zjevně dostatek zájemců motivovaných finančně. Žalovaný zmínil že služba v armádě je legitimní státoobčanskou povinností s jasně nastavenými a předvídatelnými procesy. Z důvodu, že žalobci nebylo doručeno předvolání lze v případě jeho návratu očekávat, že nebude vystaven sankcím, které jsou navíc ve většině případů udělovány ve formě pokut a nejsou svou povahou značně nepřiměřené. Co se týče legalizace pobytu na území České republiky, to žalovaný nepovažoval za zákonný důvod k udělení azylu či doplňkové ochrany a odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný uzavřel, že žalobce není ve své vlasti pronásledován a ani mu nehrozí vážná újma v případě návratu. Z těchto důvodů žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu opětovně zamítl.

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
16. Podle ust. § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
17. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
18. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*
19. Městský soud v Praze se již ve svém rozsudku ze dne 5. 11. 2023, č. j. 19 Az 16/2023, vyjádřil k části žalobního textu, která obsahovala námitku zpochybňující skutkový stav týkající se protirežimní činnosti žalobce. Tuto námitku soud neshledal důvodnou a ztotožnil se s odůvodněním žalovaného, podle něhož ze žádných skutečností nevyplývá, že by žalobce byl v důsledku svých aktivit pronásledován státními orgány země původu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, čj. 9 As 66/2023-72 *„je krajský soud při opakovaném posuzování stejné věci vázán svým dříve vysloveným právním názorem, a to bez*

ohledu na konkrétní senát, kterému byla věc přidělena (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). To platí za předpokladu, že se v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími nezměnily skutkový nebo právní stav věci ani judikatura pro krajský soud závazná.“ Vzhledem k tomu, že se skutkový ani právní stav v tomto ohledu nijak nezměnil, soud setrvává na svém předchozím právním závěru a odkazuje na odůvodnění výše uvedeného rozsudku.

20. Meritem přezkumu zůstává posouzení, zda žalovaný v souladu se závazným právním názorem soudu provedl dostatečná skutková zjištění a obstaral si obsahově kvalitní podklady pro správné určení skutkového stavu. Ve svém předchozím rozhodnutí žalovaný vycházel z podkladů, které nebyly způsobilé vymezit riziko účasti vojáků základní vojenské služby ve válce na Ukrajině. Ve vztahu k žalobci pak konkrétně nebylo možné určit, jaká je pravděpodobnost, že bude jako voják základní vojenské služby přinucen k účasti ve válečném konfliktu, při kterém by mohl být ohrožen na životě a zdraví, případně donucen k páchání válečných zločinů.
21. Nejpodrobnější vhled do situace vojáků základní vojenské služby poskytuje informace ze dne 28. 1. 2025. V té se podává, že základní vojenská služba v ruské armádě je povinná pro osoby ve věku od 18 do 30 let. Během základní vojenské služby prochází branci několikaměsíčním základním výcvikem a následně specializovaným výcvikem trvajícím od 3 do 6 měsíců. Poté jsou zařazeni do záloh. V nejzávažnějších případech vyhýbání se základní vojenské službě hrozí pokuty v maximální výši 200 000 rublů, popř. nápravné práce v maximální délce 2 let nebo odnětí svobody na dobu až 2 roky.
22. Zpráva se detailně zabývá způsobem doručování předvolání k vojenskému komisariátu. Za klíčovou považuje soud informaci o omezeních v občanském životě, která pro adresáta vyplývají z platného doručení předvolání. Mezi tato omezení patří například zákaz vycestování, zákaz převodu nemovitostí, pozastavení řídičského oprávnění, zákaz uzavírání smluv o půjčce či nájmu, a omezení podpory a jiných dávek. Podle názoru soudu jsou tato omezení natolik závažná, že významně omezují běžný život dotčené osoby, přičemž opuštění země se v takové situaci soudu jeví jako přinejmenším komplikované. Dostavení se k vojenskému komisariátu tak může být pro dotčenou osobu jako jediné východisko.
23. K otázce, zda jsou branci nuceni podepsat smlouvu s ruskými ozbrojenými silami zpráva uvádí, že úřady zjednodušily možnost podpisu profesionální smlouvy s vojáky. Nově postačuje absolvovat jediný den základní vojenské služby k podpisu roční smlouvy. Věková hranice byla snížena na 18 let, což znamená že profesionální vojenskou smlouvu může podepsat prakticky každý voják základní vojenské služby. Podle zdrojů organizací Idite Lesom, Škola prizyvnik, RFE/RL aj. byly evidovány případy tlaku na brance před koncem základní vojenské služby, aby podepsali smlouvu s armádou. Je popisován informační a psychologický nátlak. Ačkoliv případy podpisu pod pohrůzkou násilí či bití jsou evidovány jen výjimečně, nelze je zcela vyloučit. Z uvedeného vyplývá, že svobodná vůle branců může být narušena ve prospěch podpisu smlouvy, a to i bez fyzického násilí, zejména formou psychologického tlaku. Lze tedy připustit, že i žalobce by mohl být v případě návratu vystaven obdobnému jednání.
24. V závěrečné části se zpráva věnuje otázce, zda výkon základní vojenské služby zahrnuje účast na válce na Ukrajině či zda mohou být vojáci základní vojenské služby nasazeni na rusko-ukrajinskou hranici nebo posláni na Ukrajinu. Ačkoliv zpráva zpočátku uvádí, že legislativně nelze vysílání branců mimo území Ruska připustit, po jejím důkladném přečtení vyplývá opak. V důsledku anexe Luhanské, Doněcké, Chersonské a Záporožské oblasti je v

legislativní rovině umožněno vysílání či umístění branců do těchto oblastí. Zpráva dále popisuje rozporuplné informace o tom, zda dochází k nasazování či úmrtí branců. Nesporným ovšem zůstává, že branci byli nasazováni jakožto podpůrné jednotky pro ostrahu hranic, kde nahradili smluvní vojáky, kteří byli přesunuti na frontu na Ukrajině. Dle informací Finské migrační služby byli branci špatně vycvičení a v Kurské oblasti využiti v logistice a budování obranných struktur. Je všeobecně známou informací, že ukrajinské jednotky v rámci bojů pronikly do Kurské oblasti. Soud má za to, že tyto informace svědčí o možnosti zapojení branců do válečného konfliktu, byť nepřímou, a že nelze vyloučit jejich přímou účast v závislosti na vývoji bojové situace, která je ze své podstaty nepředvídatelná.

25. Dle názoru soudu informace ze dne 28. 1. 2025 v souhrnu s informací ze dne 8. 7. 2024 a informací ze dne 25. 2. 2025 nabízejí dostatečné množství podkladů pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný tak vyhověl požadavku soudu, vysloveném v rozsudku ze dne 5. 11. 2023, č. j. 19 Az 16/2023, a opatřil aktuální informace o zemi původu, na jejichž základě lze posoudit, zda žalobci hrozí nucená účast ve válce na Ukrajině.
26. Žalovaný ovšem dospěl k závěrům, které jsou v přímém rozporu se skutečnostmi, které obsahuje informace ze dne 28. 1. 2025. Na straně 10 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že neshledal žádné skutečnosti svědčící o tom, že by samotný výkon základní vojenské služby mohl představovat ohrožení základní lidských práv či života. Ačkoliv následně žalovaný popisuje sankce a postup doručování předvolání, zcela opomíjí právní účinky doručení na adresáta. Na straně 11 napadeného rozhodnutí pracuje s hypotézou, že je vyloučené zapojení vojáků základní vojenské služby do válečného konfliktu. Zprávy však připouštějí opak, a to i přes legislativní překážky. Informace o anexi částí Ukrajiny a nasazování vojáků do pohraničí žalovaný interpretoval izolovaně, bez zohlednění širších souvislostí a obecně známých skutečností.
27. Ohledně podpisu profesionálních smluv žalovaný učinil zjištění, která jsou v přímém rozporu s textem v informaci ze dne 28. 1. 2025. Žalovaný v poslední větě na straně 15 napadeného rozhodnutí uvádí: *„Citované informace, včetně informací od bezesporu nezávislých ruských neziskových organizací, pak rovněž popírají, že by v současné době byl na konkrétní osoby vyvíjen jakýkoliv nepřiměřený nátlak nebo jiné podobné taktiky za účelem podpisu příslušných kontraktů, kdy vojenské orgány mají zjevně dostatek zájemců motivovaných finančně.“* Informace ze dne 28. 1. 2025 v 6. kapitole sděluje: *„Článek Nastojaššeje Vremja, popisuje tlak na brance jako psychologický a informační, naopak případy podpisu smlouvy pod pohrůžkou násilí nebo bití nejsou téměř evidovány. Zdroje často popisovaly konkrétní případy nátlaku na vojáky základní vojenské služby, ale zároveň upozorňovaly, že tlak a přesvědčování branců k podpisu smlouvy obecně roste.“* Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nezohlednil relevantní informace o formách nátlaku, které mohou ovlivnit svobodnou vůli branců při rozhodování o podpisu profesionální smlouvy.
28. Zároveň se soudu se nepodařilo ve zprávách o zemi původu dohledat skutečnosti ohledně zjištění žalovaného, která popisují, že se Rusko zcela zjevně zaměřilo na zapojení zahraničních vojáků z Koreji, Číny nebo Nepálu, které láka do země pod příslibem finančního zisku, pročť má smluvních vojáků dostatek. Ačkoliv soud tato zjištění nemůže potvrdit ani popřít, neexistuje k nim podklad ve správním spise.
29. Podklady nehovoří ve prospěch závěrů žalovaného ani v případě možnosti výkonu náhradní civilní služby. Není z nich totiž zřejmé, že by se žalobce mohl jednoduše vyhnout základní vojenské službě tím, že by požádal o náhradní civilní službu pouze z toho důvodu, že se

nechce účastnit války proti Ukrajině. I v případě, že by v legislativní rovině byla zakotvena přípustná výjimka, pro kterou by žalobce mohl požádat o výkon náhradní civilní služby, má soud důvodné pochybnosti o tom, že skutečný stav procesu uplatnění náhradní civilní služby bude bez dalšího odpovídat legislativnímu rámci vzhledem k militarizaci země původu. Pokud RF porušuje právní normy mezinárodního práva a dopouští se válečných zločinů, je v zásadě přirozené že také popírá i základní práva vlastního obyvatelstva (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49). Nelze tak vycházet pouze z právní úpravy náhradní služby, ale je nutné zjistit reálný stav.

30. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu za důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav vzatý žalovaným za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise. Věc žalovanému současně vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se závazným právním názorem podle § 78 odst. 5 téhož zákona.
31. Soud považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný v rozsahu uplatněných azylových důvodů. Pokud žalovaný bude chtít setrvat na závěrech, které uvedl v napadeném rozhodnutí, bude si muset obstarat nové, relevantní informace o zemi původu, která jeho závěry podpoří. V opačném případě při současném skutkovém stavu nemůže zamítavé rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v soudním přezkumu obstát.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé zcela úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady vynaložené žalobcem představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč, tedy celkem 9 240 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2025, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce zároveň po celou dobu řízení neuvedl, že by byl plátcem daně ve smyslu § 6 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Soud poté z informačních systémů ARES a ADIS a ze své předchozí činnosti zjistil, že plátcem je. Náhradu o tuto daň proto k nákladům řízení připočetl. Celková výše nákladů řízení tak činí částku 12 269,40 Kč, se zaokrouhlením na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, 12 270, - Kč.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 3. 11. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce